

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΠΑΟΥΛ ΡΙΧΤΕΡ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΖΙΤΑΣ

Η στιγμή που η φρουλάιν Ρίτεν μπήκε για να σερβίρει το πρόγευμα, η δεσποινίς Μπάουερ έκτελεσε την άσκηση 23 του εγχειριδίου Ρός, ένα είδος Σουηδικής γυμναστικής και ρυθμικού χορού.

Η φρουλάιν Ρίτεν στάθηκε κατάπληκτη κι άνοιξε διάπλατα το στόμα της.

—Τι κάνετε, δεσποινίς Μπάουερ! φώναξε τρομαγμένη. Προσέχετε τις δυνάμεις σας! Τις δυνάμεις σας! Μονάχα η μέθοδος Μόντς θα σάς γι-ατρέψει. Πρέπει να την ακολουθήσετε πιστά και να μην κάνετε το κε-

φολιού σας...

—Επειτα, άφησε προσεχτικά πάνω στο τραπέζι τα δίσκο με το πρόγευμα κι έφυγε, κουνώντας περιλυτά το κεφάλι της.

Η δεσποινίς Μπάουερ τότε παράτησε τη γυμναστική κι έπεσε με τα μούτρα στο τσάι και στα μπισκότα. "Όταν τελείωσε το πρόγευμά της, ξαπλώθηκε σε μια ψάθινη πολυθρόνα κι ένοιωσε πάλι εκείνη την παράξενη χαώνωσι που της έκοβε τα γόνατα και την έκανε ν' ανατριχιάζει από το φόβο.

—Πρέπει να θρεθώ μια διέξοδος! συλλογίσθηκε. Δεν μπορώ πια να υποφέρω αυτή τη δίαιτα. Γι' άρρωστωσά σ' αλήθεια... αν δεν είμαι κιόλας άρρωστη! Θέλω με πιάσει αυτή η χαώνωσι; Τι έγω; Άδυναμία; Έξάντλησι; "Ω, Θεέ μου!...

Κι' αμέσως, πήρε μια ξαφνική απόφασι, ντύθηκε γρήγορα και θύηκε από την πόρτα του κήπου.

Και πήγαινε σ' έναν άλλο γιατρό. Ο δόκτωρ Μόντς, ο διευθυντής της Κλινικής, φαίνεται ότι την κρατούσε μέσα σ' εκείνη την όμορφη βίλλα δίγως να έχει κάνει καλή διάγνωσι της αρρώστιας της. Θα την κρατούσε άσφαλως για τα λεφτά. Η δεσποινίς Μπάουερ, πλήρωνε οδόντια μάρκα τη μέρα. Κι' είχε μείνει σ' αυτή την Κλινική σαστές ο γδονταπέντε μέρες.

Γιατί τώρα είχε μπη στην Κλινική του δόκτωρ Μόντς; Από ιδιοτροπία. Ήθελε να ξεκουράσει λιγάκι τα νεύρα της ύστερ' από ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα και διάλεξε μια νευρολογική κλινική για να περάσει εκεί πέρα καμιά εβδομάδα. "Επειτα, μ' αυτόν τον τρόπο, θα κατάφερνε να γίνη «ένδιαφέροισα», θα συγκινούσε ίσως τους θαυμαστάς της και τότε, κάποιος απ' αυτούς θα έβρισκε την λύσασσι να ζητήσει το χέρι της, το κάταστρο κι' όμορφο χέρι της με την τρυφερή και λεία επιδερμίδα. Κανείς όμως δεν τόλμησε να κάνει έναν τέτοιο ήρωισμό. Η δεσποινίς Μπάουερ δεν είχε προί-κα...

Πώς μπορούσε λοιπόν να μείνη ακόμη στην Κλινική του δόκτωρ Μόντς; Πού θα εύρισκε τόσα πολλά λεφτά για να τον έξοφληση; Έπρεπε να φύγη. Μά ήταν άραγε καλά; Μήπως ήταν ακόμη άρρωστη; Ένας άλλος γιατρός θα της έδινε μια άπάντη σ' όλες αυτές τις άποριές...

***

Η δεσποινίς Μπάουερ, μια κατάξασθη και πεντάμορφη νέα με μεγάλα μάτια, που καθρέφτιζαν το χρώμα τ' ουρανού και με όλόδροσα και κατακόκκινα χείλη, χτύπησε την πόρτα ενός γιατρού, του πρώτου που συνάντησε στο θάθος της λεωφόρου.

—Γιατρέ, θέλω να μου πητε όλη την αλήθεια... του είπε. Φοβάμαι μήπως είμαι άρρωστη... Κάθε μέρα, ύστερ' από το φαγητό, με πιάσει μια παράξενη χαώνωσι. Τι έγω; Έξάντλησι; Άδυναμία; Λευκά αίμοσφοαίρια...

Ο γιατρός της έριξε μια αυστηρή ματιά που την πάγωσε. "Επειτα στήριξε τα χέρια του στους ώμους της, την τράνταξε δυο-τρεις φορές και κάρφωσε τα διαπεραστικά μάτια του μέσα στα δικά της.

—Άκουσε, παιδί μου, της είπε. Δεν φαντάζομαι ναρθεις για να μου μάθης τη δουλειά μου. Έγώ δεν κλέβω τα λεφτά του πλησίον μου. Έ, λοιπόν: σου λέω καθαρά. Δεν έχεις τίποτα!...

—Είνε αδύνατον! φώναξε η Ζίτα Μπάουερ. Πώς μπορεί να μην έχω τίποτα. Θα κάνης λάθος, γιατρέ... Το ξέρεις ότι είμαι σέ μια κλινική κι' ότι κάνω θερασσιές;

—Ποιό ζώνον είνε αυτό που σέ κρατάει στην κλινική του! Οδρ-λαξέ ο γιατρός. Αυτό λέγεται άπάτη. Μ' άκους; Άπάτη! Δεν έχεις τίποτα, παιδί μου!...

Η Ζίτα Μπάουερ γούρλωσε τα μάτια της από την κατάπληξι.

—Έπεσα θύια... ψιθύρισε μ' ένα δραματικό τόνο στη φωνή. Είνε οδοντατρείς μέρες τώρα που ζω κλεισμένη σέ μια κλινική και κάνω δίαιτα. Ο γιατρός έχει κάνει λάθος... Έχει κάνει κακή διάγνωσι ή με κοροϊδεύει!... Δεν έχω, λοιπόν, τίποτα; Εί-μαι τελείως καλά;

—Δεν έχεις τίποτα, παιδί μου! της ζοναείπε ο γιατρός. Σέ κοροϊδεύουν... Έχεις το δικαίωμα να τον καταγγείλης... Μά θέ-βασια... Μου φαίνεται ότι θα σου πάρη πολλά λεφτά, δεν είνε έτσι;

—Ω, πάρα πολλά! φώναξε με τρόμο η Ζίτα και συλλογι-σθηκε το λογαριασμό της κλινικής. Τα λεφτά που είχε, μόλις θα της έσωαν για να τον πληρώσω...

Στάθηκε λοιπόν μια στιγμή, συλλογισμένη, κι' έπειτα ειπε στο γιατρό.

—Μπορείτε να μου υπογράφετε μια πιστοποιήσι, ότι δεν έχω τίποτα;

—Μά θέβασια... Το θεωρώ μάλιστα καθήκον μου! της απάν-τησεν εκείνος.

—Θαυμάσια! Περιφήμα!... συλλογίσθηκε η Ζίτα Μπάουερ. Οι δυό μας τώρα, κυρία μέθοδος Μόντς!

Κι' έτσι, όταν έφυγε από το γιατρό, αφήνοντας πάνω στο γρα-φείο του τα τελευταία της σαρόντα μάρκα, είχε ένα πολύτιμο πιστοποιητικό μέσα στην τσάντα της.

***

Η αλήθεια είνε τώρα, ότι είχε κοκκινίσει λιγάκι από την ντροπή της, όταν πήγε στο γραφείο του δόκτωρ Μόντς. Η Ζίτα ένοιωσε ένα παράξενο αίσθημα στην καρδιά. Πώς θα του τό έλεγε; Πώς θα του έδειχνη την πιστοποιήσι του άλλου για-τρού; Ο δόκτωρ Μόντς ήταν ένας όμορφος νέος με γελαστά μάτια και με μιά γλύκα στους τρόπους του που σέ σκάλωνε από την πρώτη στιγμή. "Ήταν ή ουμπαθεία της...

"Όταν όμως η Ζίτα Μπάουερ συλλογίσθηκε ότι την κοροϊδεύε για να της πάρη, δίχως λόγο, ένα σωρό λεφτά (ο Θεός έξερι πως θα τα οίκονο-μούσε!) χλώμισε από την αγανάκτησι.

—Φουίσκα, ειπε μέσα της, δεν θα πλη-ρώσω τίποτα... με τίποτα!

Πήγε λοιπόν κοντά του, στάθηκε μπρο-στά στο γραφείο του και του ειπε:

—Δόκτωρ... ή έπαγγελματικές υποχρε-ώσεις μου...

—Πώς ειπάτε; την ρώτησε ο δόκτωρ Μόντς. Ποιές έπαγγελματικές υποχρε-ώσεις σας; Μά καλά, έσεις δεν μου ειπα-τε... Έκανε κατάπληκτος, αφήνοντας ατε-λείωτη τη φράσι του.

—Έπαγγελματικές, δεν είνε ή κυριολε-ξία... του ζήτησε η Ζίτα Μπάουερ, κοκ-κινίζοντας. "Ήθελα να πώ: καλλιτεχνι-κές...

—...Καλλιτεχνικές;... Δεν σάς καταλα-βαίνω, της απάντησε ο δόκτωρ Μόντς. Μήπως είσαστε ήθοποιός; Μά δεν μου ειπάτε ότι είσαστε ένα κορίτσι οίκονο-μική, ότι ζούσατε μονάχη στον κόσμο, ότι έχετε μια θεία σας και κάθεστε στο

οπίσι της;...

—Αυτά όλα είνε περιττά, δόκτωρ Μόντς, του ειπε η Ζίτα Μπάουερ. Πρέπει να γυρίσω στην παλιά ζωή μου. Δεν πρέπει να χάνω καιρό... Ο καιρός είνε πολύτιμος. Ο καιρός είνε χρή-μα... Ποέπει να με ακούσαστε ως το τέλος. Δεν μ' άρσει, δό-κτωρ Μόντς, να με κοροϊδεύουν... Κ' εσεις με κοροϊδεύετε!... Με κρατάει κλεισμένη εδω μέσα, με θάζετε να κάνω τις άσκή-σεις της μεθόδου σας, ενώ εγώ δεν έχω τίποτα!... Άπολύτως τίποτα!... Γιατί, παρακαλώ; Γιατί αυτή ή κοροϊδία; Άπαντή-στε μου!

Ο δόκτωρ Μόντς έσκυψε το κεφάλι του και κοκκίνισε. "Η Ζίτα Μπάουερ ήταν έξαλλη από το θυμό της. "Ήταν λοιπόν έ-νοχος αυτός ο όμορφος δοκτοράκος! Την κοροϊδευε! Την κρα-τούσε στην κλινική του δίχως να έχει τίποτα! "Α! Μά αυτό πια ήταν άνυπόφορο!

Ο δόκτωρ Μόντς, τέλος, σήκωσε τα μάτια και την ρώτησε δειλά:

—Σάς πειράζει λοιπόν τόσο πολύ που μένετε εδω πέρα, δε-σποινίς Μπάουερ;

Η Ζίτα πάγωσε από την φρίκη της. "Α! Για φαντάσου θάρ-ρος! "Αν την πειράζει! Καθέβασια την έπειραζε στην τσέπη!... Μήπως ήταν καμιά πλουσία; Είχε μπη για λίγες μέρες στην κλινική του με την έλπιδα ότι κάποιος από τους θαυμαστάς της θα συνεκίνοε ίσως και θα της ζητούσε το χέρι της. Μά

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Α Π Ι Σ Τ Ι Α

Μόλις διάβασε το λακωνικό γράμμα, που βρήκε σ' ένα δρομίσκο του κήπου του, ο κ. Λαμπερζιάς, έβγαλε ένα σιωπηλό στεναγμό, νιμίζοντας μέσα στην περιζωμένη του ότι η γη φευγει κάτω από τα πόδια του, σωριάστηκε σ' ένα πάγκο να άρχισε να τ' αναδιαβάθει δυνατά : «Άγαπμητέ μου. Όλα πάνε καλά. Θάρω στο ραντεβού. Χίλια φίλια από τον Τοτό σου».

Αυτή τη φορά δέν ιπήρχε πειά καμιά άμφοβία. Η τήχη έδινε στον κ. Λαμπερζιάς ένα άναμφοβήσιμο δείγμα της άπιστίας της συζύγου του, υπό μορφήν έπιστολής, γραμμένης με πολλή βία. Όλες ή ύποψίες του μετεβλήθησαν διά μιάς σε βεβαιότητα.

Η κ. Λαμπερζιάς, λοιπόν, είχε φίλο, ό όποιος λεγόταν μάλιστα Τοτός. Δέν έμνεε τώρα άλλο στον κ. Λαμπερζιάς, παρά να μάθη ποός ήταν αυτός ό κ. Τοτός. Βγήκε, λοιπόν, από το σπίτι του πολύ σκεπτικός και μόλις έφτασε στο σταθμό του Άγιου Λαζάρου, τό βλέμμα του έπεσε τυχαίως σέ μιά είδοποίησι, που έγραφε :

«Ταχύτης και έχεμύθια. Βισσάρ Ουλέτ, ντέτεκτιβ. Έρευνες όλων των ειδών, διαζύγια κλπ. κλπ.»

Ο κ. Λαμπερζιάς, χωρίς να χάσει καθό, μπήκε στο άστυνομικό πρακτορείο και παρουσιάστηκε στον κ. Ουλέτ. Άφου τό έδήλωσε τό σκοπό της έπισκέψης του, ό κ. Ουλέτ, νέος και άραιός, τού ειπε :

—Σέ δέκα μέρες θά γνωρίζετε τί συμβαίνει με τη συζύγού σας. —Πολύ καλά, ειπε ό κ. Λαμπερζιάς. Θ' άποφασίσω μερικές ημέρες από τό Παρίσι και ή κ. Λαμπερζιάς θά μείνει μόνη. Έτσι θά σάς είνε πολύ εύκολο να την παρακολουθήσει. Δέν θά ύποψιασθή τίποτε. Και σάς παρακαλώ, μάλιστα γρήγορο, να μου στείλετε ένα γράμμα, σχετικό με τ' άποτελέσματα των έρευνών σας.

Τήν άλλη ημέρα ό κ. Λαμπερζιάς έφανε πρωί-πρωί για τό Μπροντό, άφου προηγουμένως άποφασίστηκε θεριά τήν γυναίκα του, για να μή της δώση ύποψίες.

Η δέκα ημέρες πέρασαν και ό κ. Λαμπερζιάς γύρισε από Παρίσι και τράβηξε κατ' εθείαν στο γραφείο του, όπου βρήκε τό γράμμα που έναγωνίστος περιέμενε. Τό άνοιξε βιαστικά-βιαστικά και διάβασε τά εξής :

«Κύριε,

Έχω την τιμήν να σάς είδοποιήσω ότι ή έρευνες, που ανέλαβα για λογαριασμό σας, ύπηρεσαν πολύ ικανοποιητικά. Ο άποστολεύς της έπιστολής είνε κάποιος Βίκτωρ Κελμής, τού όποιου είνε φίλη ή μαγειρίσασά σας 'Ιουλία. Σ' αυτήν έστάλη ή έπιστολή που βρήκατε στον κήπο σας. Όσο για την κ. Λαμπερζιάς, ποτέ δέν είχε φίλο. Άλλά, παρακολουθώντας την, σύμφωνα με τάς οδηγίας σας, την βρήκα του γούστου μου, κι' επειδή κι' αυτή με βρήκε του γούστου της — και μάλιστα όταν της άνεκονίσασα τις ύποψίες σας γι' αυτήν — άποφασίσασα ν' άναχωρήσουμε και οι δύο για την Κισνή Άκτή, όπου και νένουμε, σέ μιά θαυμασία τοποθεσία, την όποια θά σάς περιγράψω άργότερα. Οπως δέποτε, επιφυλάσσομαι να σάς φανώ χρήσιμος σ' άλλη πού κατάλληλη περίστασι.

Όπως ύμέτερος, ό φίλος σας

Βισσάρ Ουλέτ

Άστυνομικός πράκτωρ»

Ο κ. Λαμπερζιάς χιπιτά άκόμα τό κεφάλι του στους τοίχους...

δέν θαυμάστε! Κανείς δέν ένδιαφέρθηκε γι' αυτήν...

—Μά θέβια! Άφου είμαι καλά!.. φώναξε ή Ζίτα.

—Θέλετε λοιπόν να φύγετε; την ρώτησε ό δόκτωρ Μόντς.

—Και δέν θά θέλατε να μείνετε έδω πέρα; Στην άρχή σάς άρεσε τόσο πολύ ή κλινική μου, ό κήπος μου, ή ζωή έδω πέρα...

Κ' έπειτα έπρόσθεσε:

—Μά τη φορά αυτή, όχι στην κλινική, άλλα εκεί κάτω, στο θάβος τού κήπου, σ' εκείνη την κάτασπη έιλλίτσια.

Η Ζίτα Μπάουερ έκανε ένα θήμα πρós τά πίσω, γούρλωσε τά μάτια της κι' έπειτα κατάλαβε άξάρια και έξέσπασε σ' ένα γέλιο πρέλλης χαράς.

—Λοιπόν; την ρώτησε ό δόκτωρ Μόντς. Θέλετε να γίνετε γυναίκα μου; Βλέπετε, είμαι λιγάκι δειλός. Δέν τολμούσασα να σάς τό πω... Μά τώρα... Όταν άκουσα ότι θέλατε να φύγετε... Άς είνε... Δεσποινίς Μπάουερ, θέλετε να ζήσετε μέσα σ' εκείνη την κάτασπη έιλλίτσια ως κυρία Μόντς;...

—Άν θέλω! φώναξε ή Ζίτα όλόχαρη. Μά αυτή είνε μιά πρώτη τάξεως ιδέα!.. Κι' έγώ που φοβόμουν πάντα ότι ήμουν ένα πολύ έξυπνο κορίτσι! Θεέ μου! Πός δέν τό είχα καταλάβει...

—Τώρα όμως που καταλάβατε ποσο σάς άγαπά, θέλετε να φύγετε; την ρώτησε μ' ένα νυμφόρ χαμόγελο ό δόκτωρ Μόντς.

—Μά όχι, όχι! Ποτέ! φώναξε ή Ζίτα κι' έπεσε στην άγκαλιά του, όλόχαρη κι' εύτυχιομένη.

Κι' έτσι ή ώμορφη δεσποινίς Ζίτα Μπάουερ έμεινε γιη πάντα στη κλινική τού δόκτωρος Μόντς. ΠΑΟΥΡΑ ΡΙΧΤΕΡ

ΑΠ' ΟΛΟΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ένα δέντι μεγάλο σαν...τηλεγραφφύλο! Τι ήσαν τά προκατακλυσματικά Μαρούθ. Ξακα μεγάλα σαν τά θουνα! Μια έξωφρενική διαδήκη. Ο Άμερικανός εθαμέκαήμερος και τό λατρευτό του σκυλι. Ένας Ρώσος με...18 δάχτυλα!.. Τό φυτό τού γέλιου. Τά νυχία των Άνναμητών, κτλ. κτλ.

Στό Μουσείο της Φυσικής Ιστορίας της Νέας Υόρκης φυλάσσοται ένα δόντι μαμμού, προκατακλυσμαίο δηλαδή τετραπόδου, μήκους 4 μέτρων και 30 εκατοστών και περιφέρειας 70 εκατοστομέτρων, τό όποτον ζυγίζει 220 Άγγλικές λίτρες !.. Τό τεράστιο αυτό δόντι βρέθηκε στον Ειρηνικό Ωκεανό από τον διάσημο έξερευνητή Ίσχυλσον, ό όποιός τό άγόρασε από μερικούς φινλανδες. Άπό τις τεράστιες διαστάσεις τού δοντιού αυτού μπορούμε να φαντασθούμε τό μέγεθος τού θηρίου στο όποιο άνήκε. Μ' άλλα λόγια, τό δόντι αυτό έχει ύψος ενός τηλεγραφικού στύλου περίπου ! Άρα τό μαμμούθ θά ήταν σαν κινούμενο βουνό...

Ένας Άμερικανός βασιβακαέμπορος άφανε τελευταία την περιεργότερη διαθέτη, που συνέλαβε ποτέ ή Άμερικανική φαντασία. Ο βασιβακαέμπορος αυτός, όνομαζόμενος Τζων Ντάι, συνέταξε ως εξής την διαθέτη του :

«Άθήνω την περιουσία μου, που άνέρχεται σέ πεντακόσιες χιλιάδες δολλάρια, στον σκύλο μου, ό όποιος μου έσωσε τη ζωή μιά μέρα που λίγο έλειψε να πνιγώ. Διορίζω δε την οικόνομον Μαίριην Κέμψ ως κηδεμόνα τού έν λόγω σκύλου, με τό εξής έπίδομα για τούς κόπους της : Τόν πρώτο χρόνο μετά τόν θάνατό μου, ένόσω ζή ό σκύλος μου, ή οικόνομος μου θά λαμβάνη ήμερησίως 25 δολλάρια. Την ήμέρα τού θανάτου τού σκύλου μου, ή οικόνομος μου θά πληρωθή με χίλια όκτακόσια δολλάρια την ώρα ! Την τελευταία ώρα της ζωής τού σκύλου μου ή οικόνομος μου θά πληρωθή με χίλια όκτακόσια δολλάρια τό λεπτό και τό τελευταίο λεπτό πέντε χιλιάδες δολλάρια τό δευτερόλεπτο !»

Φυσικά, ό κληρονόμος τού ιδιοτρόπου βασιβακαέμπορος ζήτησε την άνώφεσι της έξωφρενικής αυτής διαθέτης.

Στό Μουσείο της Ίατρικής Σχολής τού Πανεπιστημίου των Παρισίων είνε διορισμένη από τό 1927, ως κλητήρας, ό Ρώσος Πέϊζαχ Μέρτσοφ, ό άποός κατάλαβε τη θέση αυτή μόνο και μόνο γιατί έχει τό προσωνύμιο, τό μοναδικό χάρισμα, να έχη στά χείρια του 18 δάχτυλα ! Τά όχτώ παραπάνω δάχτυλα τού άνθρώπου αυτού βρίσκονται χουένα άνάμεσα σ' άλλα τού δάχτυλα, άλλα είνε μικρότερα από αυτά και δέν έχουν καμιά άφροση, υολώντι κατά τά άλλα είνε άπαοάλλαχτα με τά δάχτυλα όλων των ανθρώπων ! Μ' άλλα λόγια, ό Μέρτσοφ είνε μοναδικός για τό διορισθή...Έλλην ταμίαι !

Στό Άννάμ, τό άκρον άωτον της ύγενείας είνε ή άργία. Οι ύγενείς Άνναμητές άφινουν τά νυχία των δαχτύλων των χειρών τους να μεγαλώνουν, δεχόμεντας μ' αυτό ότι δέν χάνουν καμιά άπολύτως δουλειά. Ένας Άνναμητής, μάλιστα, πλούσιος γαιοκτημόν, όνομαζόμενος Χαμ Πεντόκ, έχει νυχία 10 εκατοστομέτρων ! Κι' ύστερα λένε ότι ό άνθρώπος δέν έχει καμιά σχέση με τ' άγρια θήρια...

Στη χώρα των χρυσαφειμών, πρós τά σύνορα της Μαντζουρίας, ήπάχει ένα περιεργό φυτό, που έχει την ιδιότητα να προκαλή τό γέλιο σ' όποιον τό κυττάζει. Μάλιστα ! Όσος φροντίζει κι' άν έχει κανει, άτ' όσες λίπες κι' άν βασανίζεται, φάνει να ρίξη μιά ματιά στο άλλο φύλο αυτό φυτό κι' εύθως ξεσπά σ' άώρητα γέλια ! Παρ' όλες τις σχετικές έρευνες, κανένας μέχρι σήμερα δέν μπόρεσε ν' άνοκαλήσει τό μυστήριο πού περιβάλλει τό άλλοκοτο αυτό φυτό.

Ξέρετε πού βρίσκονται τά μεγαλύτερα πράγματα τού κόσμου ; Τό μεγαλύτερο, λοιπόν, πράγμα τού κόσμου βρίσκεται στο Λονδίνο, ή μεγαλύτερη έκπαίση στη Ρώμη, τό μεγαλύτερο Χρηματοπιστό στη Νέα Υόρκη, τό μεγαλύτερο μέταλλο οικόδομημα στο Παρίσι, τό μεγαλύτερο κατεργασμένο στον Άγιο Λουδοβίκο της Άμερικής, τό μεγαλύτερο νοσοκομείο στο Παρίσι, τό μεγαλύτερο πέτρινο οικόδομημα στην Αίγυπτο, ό μεγαλύτερος καταράκτης στην Άμερική, ό μεγαλύτερος δημόσιος κήπος στο Παρίσι, ό μεγαλύτερος ποταμός στη Νότιο Άμερική κι' ή μεγαλύτερη άνθρώπινη τρίχα στο λαμπερό κεφάλι ενός τελειος φαλακρού Άμερικανού, ό όποιος γεννήθηκε μιά μόνον τρίχα στο κεφάλι του, ή όποια έχει μήκος τριάντισ μέτρα και πάχος όσο πενήντα κανονικές τρίχες. Ο γιαντοί, που τόν είχαν έξεταόσο πού χρόνον, γελάστραν από τό χόντρος της μοναδικής αυτής τρίχας και την πήραν για...λέρατο !

